

מ"ת 23875/12/14 - מדינת ישראל נגד נ ס, ד פ)

בית משפט השלום בטבריה

בפני כב' השופט ניר מישורי לב טוב

מ"ת 23875-12-14 מדינת ישראל נ' ס(עציר)
ואח'
25 ינואר 2015

בעניין:

המבקשת

מדינת ישראל

נגד

המשיבים

1. נ ס (עציר)

2. ד פ)

נוכחים:

מטעם המבקשת עו"ד מאיה השילוני

מטעם המשיבים - משיב 1 אין הופעה

משיב 2 הובא. ע"י עו"ד פאהום מטעם הסנגוריה

הציבורית

החלטה

1. כנגד המשיב 2 הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים, בהתאם לסעיף 21(א)(1)(א) לחוק סדר הדין הפלילי, (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים") וכן כתב אישום בגין עבירת תקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים או יותר - עבירה לפי סעיף 382 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין וכן חבלה חמורה - עבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין + סעיף 29 (א) לחוק העונשין.

על פי הנטען בכתב האישום בתאריך 5/12/14 סמוך לשעה 30:23, ירד מיילס לובנוב (להלן: "מיילס") מעבודתו במלון ארכדיה ברחוב אוסישקין בטבריה לכיוון רחוב ברנר שם פגש במשיבים. במעמד זה פנו המשיבים אל מיילס ביקשו סיגריה, לאחר שענה להם כי אין לו אמרו לו כי הוא חייב לתת להם, החלו לתקוף את מיילס שלא כדין וללא הסכמתו באופן שמשיב 2 בועט בו ומשיב 1 משליך לעברו אבנים וסוטר לו בפניו ואף המשיכו באגרופים בפניו ובבעיטות. מיילס פנה אל המשיבים והתחנן שיחדלו לתקוף אותו ולא רוצה לריב והוא מעוניין ללכת לביתו והם 2 והוא רק אחר, התרחק המשיב 2 מספר צעדים והמשיב 1 המשיך לתקוף את מיילס, בתגובה לכך הדף מיילס את המשיב 1 ממנו, המשיב 2 הצטרף אליו ו 2 המשיבים תקפו את מיילס באגרופים, בבעיטות ובחניקות.

במעמד זה איימו המשיבים בפגיעה שלא כדין ובמיילס באופן שמשיב 1 מחזיק בידו בקבוק

אלכוהול ואומר לו כי "ידפוק לו את הבקבוק בראש" והמשיב 2 אומר לו " אם תלך מפה הלך עלייך אני הורג אותך" בכוונה להפחידו או להקניטו.

בהמשך לנסיבות המתוארות לעיל למקום הגיעו טטיאנה פוגורלובה (להלן: "טטיאנה") וסרגיי גולוב (להלן: "סרגיי") והבחינו במיילס כשהוא מדמם באפו, שערו מפוזר, חולצתו מחוץ למכנסיו? ונראה במצוקה והמשיבים עומדים לצידו, סרגיי שאל את מיילס האם הכל בסדר והאס הותקף, לאחר שענה מיילס בחיוב ביקש סרגיי לקחת אותו מהמקום לביתו ולהרחיקו מהמשיבים. בתגובה לכך החלו המשיבים לתקוף את סרגיי שלא כדין וללא הסכמתו באגרופים ובבעיטות. המשיב 2 נטל לידי קרש מעץ שהיה מונח במקום והכה את סרגיי בפניו בעזרת הקרש.

טטיאנה ניסתה להרחיק את המשיבים מסרגיי ובתגובה הותקפה אף היא באופן שנמשכה מרגלה ונפלה ארצה.

כתוצאה ממעשי המשיבים נגרמו למתלוננים חבלות גופניות של ממש, למיילס שריטות בצוואר דימום באף, המטומה מתחת לעין, נפיחות וכחלון בגשר האף וסטייה במחיצת האף, לטטיאנה שפשופים בברך, חבלה במרפק ימין ולסרגיי חבלה בשפה עליונה ושבר בשן עליונה.

2. בהחלטתי מיום 21/12/14 קבעתי כי **קיימות ראיות לכאורה כנגד המשיב 2 לביצוע העבירות המיוחסות בכתב האישום וכן עילת מעצר וזאת בהתאם להסכמת ב"כ הנאשם בנושא.**

3. עוד קבעתי בהחלטתי כימתקיימת במקרה זה עילת מסוכנות מבוססת בנוסף לעילת המעצר הסטטוטורית בסעיף 21(א)1(ג)4 על מספר טעמים עיקריים:

א. מעיון בכתב האישום ובחומר החקירה עולה כי העבירות המיוחסות למשיב 2 חמורות ומצביעות על ברוטליות ומסוכנות במדרג הגבוה. זאת בשעה שהמשיב 2 מואשם כי ביחד עם אחר איים על המתלונן מיילס, תקף את המתלונן מיילס בבעיטות, הצטרף למשיב האחר בתקיפת המתלונן מיילס וזאת למרות תחנוני המתלונן סרגיי כי יחדלו ממעשיהם ואף תקף את המתלונן סרגיי בברוטליות באמצעות קרש בפניו ומתלוננת נוספת שהגיעה לעזרתם של שני המתלוננים האחרים. המשיבים גרמו לכאורה בצוותא לחבלות קשות למתלוננים לרבות חבלה חמורה.

ב. עוד עולה מחומר החקירה כי המשיב 2 פעל על רקע שתיית אלכוהול, מחוות הדעת הפסיכיאטרית ואף מעדות אמו של המשיב 2 בפני עולה כי המשיב 2 משתמש בסמים מסכנים ("נייס גיא") ובעל רקע של התמכרות לאלכוהול. עוד נקבע בחוות הדעת כי זקוק לטיפול פסיכיאטרי אך כשיר לעמוד לדין.

ג. לחובת המשיב 2 הרשעה קודמת בעבירות תקיפה, איומים, היזק במזיד, הסגת גבול.

4. בבוחני את חלופת המעצר המוצעת ציינתי כי שמעתי בפני החלופה המוצעת אך חלופה מוצעת זו הינה בעיר טבריה, מקום מגוריהם של שלושת המתלוננים בשעה שהמתלוננת אף גרה מרחק קצר מכתובת מעצר הבית המוצעת. עוד עולות ספקות באשר להתאמת החלופה במקרה זה לאור הבעיות הפסיכיאטריות ורקע ההתמכרות לסמים ואלכוהול מהם סובל המשיב 2.

5. לאור קביעותי לעיל הוריתי על קבלת תסקיר מעצר בעניינו של המשיב 2 אשר ייתן דעתו הן למסוכנות הנשקפת ממשיב 2 והן לחלופת המעצר המוצעת.

6. המלצות תסקיר המעצר :

במסגרת התסקיר נסקרה ילדותו של המשיב 2 באשר לא גויס לצבא, התמודד עם קשיים רגשיים וחברתיים לאור גירושי הוריו. משיב 2 מסר כי השתמש בעבר בסם "ניס גיא" אך הפסיק לאחר מספר אשפוזים פסיכיאטריים וטיפול תרופתי שקיבל. משיב 2 מסר כי חש קושי רגשי בשל מעצרו ומסר כי אם יתמשך מעצרו הוא עלול לנסות ולפגוע בעצמו. בשל פגיעה מינית שעבר בעבר התקשה משיב 2 להשתלב במסגרות חברתיות, סובל מהפרעת אישיות ושימוש בחומרים פסיכואקטיביים. משיב 2 מסר כי בעת האירוע היה נתון תחת השפעת אלכוהול לאחר זמן רב ללא שתייה.

שירות המבחן מתרשם מהמשיב 2 כמי שגילה מגיל צעיר נטייה לאלימות, התקשה להסתגל למסגרות, סובל מהפרעה נפשית על רקע שימוש בסמים וככל הנראה גם נוטה לשימוש לרעה באלכוהול בזמן קבלת טיפול פסיכיאטרי תרופתי. להערכת שירות המבחן הסיכון הנשקף מצדו של המשיב 2 הינו גבוה והדבר נובע מצרכיו ומאפייני אישיותו המורכבים.

בנוגע לחלופה המוצעת לפיה ישהה המשיב 2 בבית סבתו ובפיקוח אמו מציין שירות המבחן כי מחד מגוייסות המפקחות המוצעות לעזרת משיב 2 אך מגלות קושי לגלות מודעות לחלקים הבעייתיים במשיב 2 אשר נמצאים ברקע בעת לחץ או משבר, הינן מגוננות ומזדהות עימו.

בסיכומם של דברים אין שירות המבחן בא בהמלצה לשחרר המשיב 2 בתנאים מגבילים, אף לא בפיקוח אלקטרוני וזאת לאור אי התאמת המפקחות המוצעות בהצבת גבולות ובתפקוד כדמויות סמכותיות עבור משיב 2 וכן כי חלופת המעצר לא מבטיחה ריחוק גיאוגרפי מהמתלונן. שחרור בתנאים מגבילים, הגם שבפיקוח אלקטרוני, לא ימנע שימוש בחומרים ממכרים ואין בדיווח למשטרה כדי להגן על שלום המתלונן בשל הקירבה הגיאוגרפית. מכיוון שכך, אין בחלופה המוצעת כדי לתת מענה הולם הן לצרכיו האישיים המורכבים של משיב 2 והן להוות פיקוח אנושי מספיק לצורך הפחתת הסיכון להישנות התנהגות דומה מצד משיב 2 בעתיד.

טיעוני המבקשת :

המבקשת סבורה כי אין לסטות מהמלצתו השלילית של תסקיר המעצר ומדגישה רקע השימוש בסמים, קיים סיכון גבוה להישנות מעשי האלימות ושלא יעמוד בתנאים המגבילים.

טיעוני ב"כ המשיב 2 :

ב"כ המשיב 2 סבור כי יש מקום לשחרורו של המשיב 2 והעלה מספר טענות בנוגע להמלצות תסקיר שירות המבחן :

א. לגישת ב"כ משיב 2 החטיא שירות המבחן את המטרה שכן שירות המבחן זוקף לחובתו של המשיב את העובדה שאמו וסבתו יוצאות מנקודה הגנתית כלפי המשיב עצמו וכי לא יעלה על הדעת שרק לאור עמדה מגוננת זו קצינת המבחן תדחה את שתי המשמורניות כמפקחות מתאימות.

ב. לחובת משיב 2 עומד רישום אחד בלבד שנמחק.

ג. יש בחלופה המוצעת כדי לאיין את המסוכנות. מאז האירוע ועד היום עברו כחודש וחצי וההלכה הפסוקה שעם חלוף הזמן מתאדה המסוכנות הנטענת. המשיב לא מאובחן לפי התסקיר שזהו הגוף המקצועי כמי שמכור לסמים.

דין והכרעה

1. בהחלטתי מיום 21/12/14 עמדתי על המסוכנות הנשקפת ממשיב 2 כלפי המתלוננים וכלפי כולי עלמא אשר נובעת מן החזקה הקבועה בחוק, הברוטליות בה מאופיינת התקיפה , הבעיות הפסיכיאטריות מהם סובל המשיב והשימוש באלכוהול.
2. שירות המבחן מאשר בתסקיר המעצר כי המשיב 2 אכן סובל מהפרעה נפשית על רקע שימוש בסמים ונוטה להשתמש לרעה באלכוהול, מקבל טיפול פסיכיאטרי ומתקשה להסתגל למסגרות. המשיב מציין בפני שירות המבחן כי באם יוארך מעצרו הוא עלול לפגוע בעצמו. לאור כל אלו הגיע שירות המבחן למסקנה כי הסיכון שנשקף מצדו של משיב 2 הינו גבוה.
3. שירות המבחן ראיין המפקחות המוצעות אך ניכר מעדותן בבית המשפט ובפני שירות המבחן כי אין הן מסוגלות על רקע התמכרותו של משיב 2 ודפוסי התנהגותו, לשמש דמויות סמכותיות עבורו ולהגביל את צעדיו כנדרש. זאת בנוסף להיעדר כל ריחוק גיאוגרפי מספיק בין כתובת חלופת המעצר המוצעת בעיר

טבריה לבית המתלוננים המתגוררים בעיר טבריה.

סטיה מהמלצתו השלילית של שירות המבחן לעניין מעצר :

אמנם ההלכה קובעת כי בית המשפט אינו מחויב באימוץ המלצותיו של שירות המבחן, אך בד בבד נדרשים טעמים נכבדים על מנת להצדיק סטיה מהמלצות שליליות שנקבעו בתסקיר. עורכיו של תסקיר המעצר הינם אנשי מקצוע מיומנים בעלי ממומחיות בהערכת התנהגות המשיב המובא בפניהם, סביבתו המשפחתית והחברתית והאינטראקציה ביניהם ויש לתת לעמדתם משקל משמעותי.

מכאן כי -

"כבר נפסק, כי סטיה מהמלצה שלילית של שירות המבחן תעשה באופן חריג, ומקום בו קיימים לכך טעמים כבדי משקל (ראו, למשל, בש"פ 3386/07 מדינת ישראל נ' אשד (לא פורסם, 18.4.07); בש"פ 3286/07 מדינת ישראל נ' עמר (לא פורסם, 16.04.07))" [בש"פ 3201/10 מדינת ישראל נ' פלוני (טרם פורסם, 6.5.10)].

לאור כל האמור לעיל על בית המשפט לדון בשאלה האם ניתן לתת אמון במשיב 2 כי באם ישוחרר לא ימשיך לעבור עבירות נוספות וימלא אחר תנאי השחרור בערובה וזאת עוד בטרם בחינת החלופה הקונקרטית.

"שאלת השחרור לחלופת מעצר תלויה, במידה מרובה, ביכולת ליתן במשיב אמון. זו מוסקת, בין היתר, מעברו של המשיב, מהתנהגותו של המשיב במהלך האירועים נושא כתב האישום ולאחריהם; ומנסיבותיו הפרטניות של המקרה המובא לפתחו של בית המשפט (ראו: בש"פ 2737/10 שטרית נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 15.4.10); בש"פ 1352/07 פאחל נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 22.2.07))." [בש"פ 352/11 ארז איאסי ברי נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 25.1.11), פסקה 13].

"כידוע, שחרורו של משיב לחלופת מעצר מבוססת על היכולת ליתן אמון במשיב (ראו למשל: בש"פ 1352/07 פאחל נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 22.2.2007); בש"פ 4574/07 מדינת ישראל נ' אבוקיעאן ([פורסם בנבו], 28.5.2007)). עברו הפלילי של העורר מלמד כי לא ניתן לתת בו אמון כי לא יפר את תנאי מעצר הבית. לכך יש לצרף את העובדה שחלופת המעצר שהוצעה אינה נראית לי כזו שיש בה כדי להשיג את מטרת המעצר, בין היתר לאור העובדה כי אחת הערבות הינה אחותו הצעירה של העורר, אשר שירות המבחן עצמו העריך כי "לא יהיה נכון להטיל עליה תפקיד סמכותי ואחראי כלפי אחיה הבכור". [בש"פ 2911/08 שוקרון נ' מדינת ישראל, (10.4.08) פסקה 16].

"בבסיסו, שחרור בערובה הוא מעין חוזה אמון בין המשוחרר לבין בית המשפט. המשוחרר מתחייב לכך שיעמוד בתנאים ובית המשפט, בהנחה שהוא נותן בו אמון- מורה על שחרורו. כל האמצעים הנוספים, יהיו אלו מפקחים בשר ודם או איזוק אלקטרוני, אינם אלא חישוקים שנועדו להבטיח את קיומו של החוזה, אולם אינם יכולים להוות את בסיסו" [בבש"פ 9854/06 עאטיאס נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 13.12.06), פסקה 16].

לאחר שקבעתי כי קיימות ראיות לכאורה מוצקות כנגד המשיב 2 וכי קיימת עילת מסוכנות ממשית ומשמעותית הקמה כנגד המשיב 2 הגעתי לכדי מסקנה כי המשיב 2 לא הצליח להפריך עילת המסוכנות וכי אין בידי לתת אמון במשיב 2 כי באם ישוחרר בחלופת מעצר לרבות מעצר בית, פיקוח אלקטרוני והפקדה כספית גבוהה יש בכך כדי לאיין מסוכנותו של המשיב 2 כלפי הציבור הרחב בכלל והמתלוננים בפרט או להפחית מסוכנותו באופן ממשי והכל מהטעמים הבאים :

א. הברוטליות בה מאופיינת התקיפה שביצע לכאורה המשיב ביחד עם משיב 1 כלפי שלושת המתלוננים והחבלות שנגרמו למתלוננים כתוצאה מהתקיפה.

ב. רקע שימוש בסמים מסוכנים , אלוהול ורקע פסיכיאטרי הממשיך לתת אותותיו במשיב 2 ושעיים מתקשה משיב 2 להתמודד.

ג. היעדר המלצת שירות המבחן לשחרור המשיב 2 וקביעתו כי הסיכון להישנות מקרי האלימות מצדו הינו גבוה.

לאור האמור בסעיפים א,ב לעיל אני מאמץ את קביעתו של שירות המבחן כי קיים סיכון גבוה להישנות מקרים דומים בעתיד וכי המשיב 2 לא יעמוד בתנאי השחרור בערובה.

משלא ניתן לתת אמון במשיב 2 אין גם מקום לשחררו בתנאים מגבילים.

עם זאת לא פטרתי עצמי מבחינת החלופה הקונקרטית אך ההסתייגות אותה הבעתי בהחלטתי מיום 21/12/14 מקבלת משנה תוקף בהמלצתו של שירות המבחן. אני קובע כי אין בחלופה המוצעת ואשר נבדקה על ידי שירות המבחן כדי לאיין מסוכנות המשיב 2 כלפי המתלוננת או אף להפחיתה במידה מספקת וזאת מהטעמים הבאים :

א. המפקחות המוצעות מביעות יחס מגוון ואינן מודעות לפן הבעייתי באישיות המשיב 2 המעלים הסיכון הן להישנות מקרי האלימות מצדו והן לכך שברגע האמת יפגע יחס זה ביכולתן לפקח על המשיב 2, קל וחומר להוות דמויות סמכותיות עבורו נוכח הקשיים המתוארים לעיל.

ב. קירבה גיאוגרפית בין כתובת מעצר הבית לבית המתלוננים, הכל בעיר טבריה.

לאור האמור לעיל אני מורה על מעצרו של המשיב 2 עד תום ההליכים נגדו.

ניתנה והודעה היום ה' שבט תשע"ה, 25/01/2015 במעמד הנוכחים.

נר מישורי לב טוב , שופט